

Ahmad Reza Rezae

Hvem

Ahmad Reza Rezae, 25 år,
kjøpmann, KIWI Trøgstad.

Måtte flykte for å finne hjem

2006: Teheran, Iran 12 år gamle Ahmad Reza Rezae strever i den store slakterihallen. Hver natt er et slit. Uten stans lempet han den endeløse rekken av tunge kasser opp på slaktebåndet. Den spede gutten er segneferdig, men vet han ikke kan gi seg. 70.000 kyllinger skal slaktes før sola står opp. Lønna er ingenting, men han er sikret mat og ly. En natt kommer det fryktede politiet. Slitet i slaktehallen er over, men Rezas strabasiøse reise har akkurat begynt.

>

Tett på Ahmad Reza

Hva er din drivkraft?

Å vise de som har tro på meg at de har rett. Gjøre en god jobb som gir meg nye muligheter.

Hvordan ser en typisk dag ut for deg?

Står opp tidlig, spiser frokost med familien i sjutiden, kjører en time til Trøgstad hvor det ofte kan bli 10 timers arbeidsdag. Hjem til middag med familien. Dagen avsluttes ofte med å se en film sammen med kona.

Hva er livsglede for deg?

Et godt liv med kona og våre to barn, og å få lede en butikk hvor kunder og medarbeidere trives.

Hva har overrasket deg mest med Norge og nordmenn?

Der jeg kom fra bodde flere generasjoner i familien sammen. Det er annerledes her. Jeg trodde lenge at nordmenn ikke likte meg, men vet nå at nordmenn er varme mennesker – men du må bruke tid på å bli kjent med dem.

Hvordan er kjøpmannslivet i KIWI?

Kundene og medarbeiderne gir meg energi. Hver dag dukker det opp utfordringer og muligheter som gjør oss bedre. KIWI er en organisasjon som gir muligheter der jeg kan utvikle meg

Hvordan preger din bakgrunn deg som kjøpmann?

I Iran måtte jeg jobbe hardt. Det herdet meg, og i dag finner jeg stor glede i å stå på.

Hvor er du om fem år?

Da leder jeg en større KIWI-butikk.

Dine tre råd til andre flyktninger som vil stå på egne bein?

- Lær språket og sett deg inn i den norske kulturen.
- Søk mulighetene og bruk dem godt.
- Skal du lykkes må du stå på.

- > **2019: Skjønhaug, Trøgstad** Ansiktet åpner seg i et stort smil. – Hei, Vigdis, roper han til en av kundene. Butikksjefen i KIWI Trøgstad, Ahmad Reza (25), retter nok en gang på kurvene i den smakfulle frukt- og grønnsaksavdelingen. Alt må være i orden. – Vi må alltid sette kundens trivsel først, da har de lyst til å komme tilbake, sier Ahmad Reza, mens det energiske blikket scanner hyllerekkene.

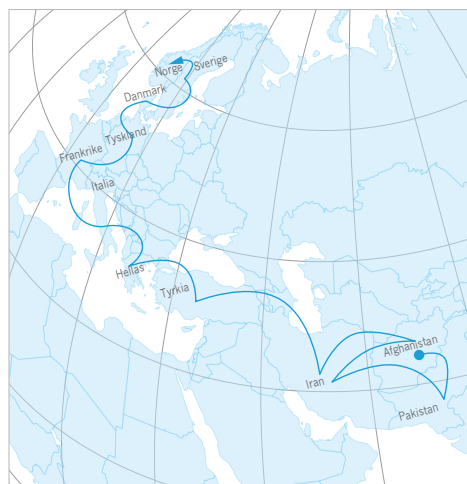
Det er ingen tvil om at kundene trives. På Google har de gitt butikken 4,3 stjerner av fem mulige. De siste månedene har omsetningen økt. Nok en gang har Ahmad Reza nådd et mål. Men han vil videre. Opp og frem – kjennetegnene på hans liv og historie som flyktning.

Ahmad Rezas reise begynte i Afghanistan. Der ble livet for farlig, og sammen med familien flyktet fireåringen til byen Quetta i Pakistan, hvor moren og søknene fortsatt bor. – Faren og eldstebroren min måtte reise tilbake for å fullføre en handel, og ble drept i en feide, sier Ahmad. – Jeg husker ingenting fra den tiden, sier han stille.

Det er langt fra den mørke slakterihallen i Iran til de lyse, åpne butikklokale i det trivelige lokalsamfunnet i Indre Østfold. En uendelig lang reise har nådd sitt foreløpige mål, og Ahmad Reza bærer smilet til en lykkelig mann. – Jeg har to viktige drivkrefter: Å kunne stå opp om morgenen og spise frokost med barna og kona i Drøbak før jeg kjører en time til en intensiv arbeidsdag med dyktige medarbeidere og fornøyde kunder. Familien og butikken er rett og slett min livsglede.

Hva er Europa?

Ahmad Reza er kald og sliten. Nok en gang er han på flukt. Da han ble arrestert på slakteriet i Iran fordi han oppholdt seg ulovlig i landet, ble han sendt tilbake til en uviss skjebne i Afghanistan. Uten familie og penger ble hans onkel i Iran redningen. Han fikk smuglet Ahmad tilbake til Iran og jobben på slakteriet. Men etter et år begynte det igjen å brenne under føttene hans, og onkelen bestemte at nevøen måtte komme seg vekk. Til Europa.

I fire døgn har smuglerkaravanen slitt seg gjennom det ugjestmilde fjellandskapet mellom Iran og Tyrkia. 100 esler fullastet med billig bensin og diesel som skal selges med høy fortjeneste i Tyrkia. En flokk med flyktninger som har intet mer å miste, men alt å vinne. Karavanen følges av tungt bevæpnede smuglere. Siste natten kommer det til skuddveksling. – Jeg fryktet for livet, det var smell og skrik overalt, og jeg aner ikke hvem som angrep oss. Det var kaos. Kanskje noen ble drept, jeg vet ikke. Men jeg overlevde og tok meg til Tyrkia.

– Jeg hadde ingen skolegang, og visste ikke hva Europa var eller hvor det lå. Jeg tenkte at det kanskje var et land.

Nøkkernt forteller Ahmad Reza om den fire måneder lange flukten som endte på politistasjonen i Oslo. I Tyrkia bodde Ahmad en kort tid sammen med andre flyktninger. Han husker ennå de deilige tomatene han fikk da de kom frem til det første stoppestedet. Men strabassene var så vidt begynt. 15-åringen sto foran en lang reise gjennom Europa fra sør til nord.

– Vi ble kjørt med lastebil til Istanbul, deretter tok vi oss til en by i Hellas. Vi ble straks satt i en leir, det var som et fengsel, men etter to uker kom jeg meg videre til Athen. Der ble jeg plukket opp av smuglerne som hadde inngått avtalen med min onkel. Sammen med 17 andre flyktninger ble jeg satt midt i en trailer. Rundt oss stablet de plommekasser for at vi ikke skulle bli oppdaget. Jeg visste ikke hvor jeg var på vei, og ikke hvor jeg var.

Fra Athen gikk flukten til Italia og Roma. Der fikk Ahmad Reza husly og mat før neste etappe. Den ble lang. Uendelig lang. Gjemt i trange rom i trailere krysset 15-åringen mange landegrenser uten å bli oppdaget. Italia, Frankrike, Tyskland, Danmark, Sverige. En kveld stoppet transporten i en by i et land han aldri hadde hørt om. Norge, Oslo.

Smuglernes oppdrag var utført, de pekte på en stor bygning og Ahmad Reza fikk beskjed om å gå dit for å melde seg. Første natten på norsk jord ble tilbragt på politistasjonen på Grønland. Dagen etter ble han sendt til flyktningmottaket på Torshov, hvor alderen hans ble sjekket. Etter halvannen måned gikk >

◀
KIWI Trøgstad
er et godt lag.

- turen til Tromsø, der han bodde i halvannet år. – For første gang gikk jeg på skole, sier Ahmad, og jeg begynte å lære norsk. Men jeg var ofte trist, jeg savnet moren, de to søstrene og broren min i Pakistan.

En karriere i grønt

Etter halvannet år i nord bestemte Utlendingsdirektoratet at han skulle flytte til Drøbak. Her fikk livet et nytt vendepunkt. Ahmad Reza begynte på videregående, men fant seg ikke helt til rette. Han ville jobbe, men fikk bare noen strøjobber. – I 2013 så jeg at det var en ledig stilling i KIWI Ullerud, forklarer Ahmad. Selv om jeg var sikker på at det var umulig for meg å få jobben, sendte jeg en søknad. Til min store overraskelse ble jeg kalt inn til intervju.

Butikksjef Øyvind Sæle Larsen i KIWI Ullerud så at det bodde mye i den unge flyktningen. – Øyvind er mitt store forbilde, sier Ahmad Reza. – Han har betydd veldig mye for min karriere.

– Jeg likte meg veldig godt i KIWI-butikken, og jobbet hardt. En dag kom Øyvind og ville jeg skulle bli assisterende butikksjef. Jeg ble livredd, følte meg ikke klar for ansvaret og sa nei. Året etter var Øyvind enda tydeligere: Nå skal du ta jobben! Fortsatt var jeg redd, men så tenkte jeg: Hvis Øyvind tror jeg klarer det, må også jeg ha troen på meg selv.

Deretter gikk det raskt: I 2015 ble Ahmad Reza assisterende butikksjef, og i 2018 kom han inn på KIWIs trainee-program. I sommer overtok han som butikksjef på Trøgstad. – I begynnelsen var jeg litt nervøs, men har blitt tatt godt imot. Kundene er hyggelige og jeg stortrives sammen med mine 13 medarbeidere. Vi er et godt team.

Hva er ditt neste mål?

– Viktigste nå er å gjøre en god jobb her. Jeg er kjempemotivert, og jobber gjerne 10 timer om dagen fordi det gir meg så mye. Men jeg skal videre, målet om noen år er å få lede en enda større KIWI-butikk, sier Ahmad Reza, som fikk muligheten til en karriere i grønt da livet virket grått.

Hjemme er Norge

Har du drømmer som ikke handler om butikk?

– Fugler. Jeg er veldig glad i fugler. Jeg nyter å studere deres bevegelser. Lytte til deres sang. Jeg hadde en papegøye, men den måtte jeg dessverre kvitte meg med. Broren min har over 300 brevduer. Den dagen vi får et hjem med nok plass skal jeg ha brevduer. Jeg fascineres av deres lojalitet, og av deres indre kompass som gjør at de alltid finner hjem.

Har du funnet hjem?

– Norge er mitt land. Min familie og jeg lever et trygt og godt liv, og har fått mange venner. Vi elsker pinnekjøtt og 17. mai, ler Ahmad. – I begynnelsen syntes jeg det var vanskelig å bli kjent med nordmenn. Ofte tenkte jeg at de ikke likte meg. Det gjorde meg trist. Jeg ser nå at språket var et hinder.

– Nordmenn er varme mennesker, men du må bruke tid til å bli kjent med dem.

– For den som vil jobbe hardt, er Norge mulighetenes land. Mitt viktigste mål er å være et forbilde for mine barn. Jeg vil vise dem at hvis du «står på» er mulighetene store for at du lykkes. KIWI ble min mulighet til å vise hva jeg er god for. Her møter jeg hele tiden folk som har troen på meg, det motiverer meg, sier butikksjef Ahmad Reza Rezae. ●

– Du må ville en forandring.

Miljøagentene og Penelope Lea lever for fremtiden.

1 Hvor kommer miljøengasjementet ditt fra?

Det kommer fra da jeg var åtte og begynte å forstå hva som hender med klimaet. For meg er det en kjærlighetskamp. En solidaritetskamp. Vi vet at det er en kamp på liv og død, både for økosystemer, dyr og mennesker.

2 Du er medlem i Barnas Klimapanel. Hva innebærer det?

I Barnas Klimapanel jobber vi på veldig mange ulike måter. En av dem er å ta imot barn og unges tanker, redsler, håp og spørsmål om klima og miljø og videreformidle det til beslutningstakere. Det innebærer også å bidra på alle mulige fredelige måter, til å legge press på beslutningstakere; gi dem makt til å gjøre den endringen som må gjøres. Det handler også om å formidle kunnskap.

3 Hvordan ser ukemenyen din ut og hva er din favorittmatrett?

For meg og min familie er det viktig å bidra alt vi kan, så vi spiser mindre og mindre kjøtt, mer og mer kortreist. Vi forsøker å holde oss unna plastemballasje og å hindre matsvinn. Vi er glade i å lage mat sammen. Favoritten er kanskje hjemmelaget pizza hver fredag? Sausen må koke minst fire timer med laurbærblader fra hagen! Ellers liker vi å prøve nye og gamle oppskrifter.

4 Hva tror du vi spiser om 10 år? Om 20 år?

Jeg er nesten mer opptatt av hvordan vi spiser. Jeg håper vi setter mer pris på maten vår, verdsetter den høyere, tar vare på den enda mer. Jeg håper vi spiser på en måte som er bærekraftig for atmosfære, jord og mennesker.

5 Har du smakt larvebrød som selges i butikkene, og tror du at det er en forsmak på fremtidens mat?

Nei, det har jeg ikke smakt. Jeg tror vel ikke at vi bare kommer til å spise insekter i fremtiden. Dessverre er det mange insekter som sliter på grunn av klimaendringene. Vi kommer til å måtte bli flinkere til å ta vare på dem også. Jeg tror fremtidens mat må bli plantebasert og tilpasset stedet den vokser, og spises i nærheten av der den produseres.